

31970R1251

L 142/24

ОФИЦИАЛЕН ВЕСТНИК НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

30.6.1970

РЕГЛАМЕНТ (ЕИО) № 1251/70 НА КОМИСИЯТА

от 29 юни 1970 година

относно правото на работници да останат на територията на държава-членка след като са били наети в същата държава

КОМИСИЯТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 48, параграф 3, буква г) от него и член 2 от Протокола относно Великото херцогство Люксембург,

като взе предвид становището на Европейския парламент ⁽¹⁾,

като има предвид, че Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. ⁽²⁾ и Директива № 68/360/ЕИО на Съвета от 15 октомври 1968 г. ⁽³⁾ позволиха, след серия от мерки, реализирането на свободното движение на работници; че придобитото от страна на активно заети работници право на пребиваване, води след себе си правото, признато от Договора на такива работници да останат на територията на дадена държава-членка след като са били наети на работа на нейна територия; като има предвид че е важно да се създадат условия за упражняването на това право;

като има предвид, че споменатите регламент и директива на Съвета съдържат съответните разпоредби относно правото на работниците на пребиваване на територията на държава-членка с цел да работят там; че право на пребиваване, по смисъла на член 48, параграф 3, буква г) на Договора се тълкува впоследствие като право на работника да продължи пребиваването си на територията на държавата-членка, на чиято територия се намира, когато престане да бъде нает;

като има предвид, че мобилността на работната ръка в рамките на Общността налага работниците да могат последователно да заемат работни места в различни държави-членки, без да пострадат от това;

като има предвид, че е необходимо на първо място да се гарантира на работника, пребиваващ на територията на дадена държава-членка, да продължи да пребивава на въпросната територия когато престане да бъде зает поради причина, че е достигнал пенсионна възраст или поради трайна неработоспособност; като има предвид че е важно също така да се осигури правото на работника, който след определен период на заетост и пребиваване на територията на държава-членка, е зает на територията на друга държава-членка, като същевременно запазва правото си на пребиваване на територията на първата държава-членка;

като има предвид, че трябва да се отчетат, с цел да се определят условията за упражняване на правото на пребиваване, причините, довели до прекратяване на трудова дейност на територията на въпросната държава-членка и по-точно различията между пенсионирането — нормален и предвидим край на професионалния живот, и от друга страна неработоспособността, която води до преждевременно и непредвидимо прекратяване на професионалния живот; че трябва да се предприемат специални мерки, в случаите в които спирането на дейността е в резултат на трудова злополука или професионална болест, или в случай, че съпругът на работника е или е била гражданин на въпросната държава-членка;

като има предвид, че в края на професионалния си живот, работникът трябва да разполага с достатъчно време, за да реши къде ще установи окончателното си пребиваване;

като има предвид, че упражняване от страна на работника на правото да остане налага това право да се полага и на членовете на семейството му; като има предвид че, в случай на смърт на работника по време на професионалния му живот, запазването на правото на пребиваване от страна на членовете на семейството му, трябва също да бъде признато и да бъде обект на специални условия;

като има предвид, че лицата по отношение на които се прилага правото да останат трябва да се ползват с равно третиране, като това по отношение на местните работници, които са преустановили професионалната си дейност;

ПРИЕ НАСТОЯЩИЯ РЕГЛАМЕНТ:

Член 1

Разпоредбите на настоящия регламент се прилагат по отношение на гражданите на дадена държава-членка, които са били заети на платена длъжност на територията на друга държава-членка, както и по отношение на членовете на семействата им, така както са определени в член 10 на Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета относно свободното движение на работници в рамките на Общността.

Член 2

1. Право да остане постоянно на територията на една държава-членка има:

а) работникът, който към момента на преустановяване на дейността си, е достигнал определената от закона на държавата-членка възраст, за да може да се ползва от правото на пенсия

⁽¹⁾ ОВ С 65, 5.6.1970 г., стр. 16.

⁽²⁾ ОВ L 257, 19.10.1968 г., стр. 2.

⁽³⁾ ОВ L 257, 19.10.1968 г., стр. 13.

за старост и който е работил поне за последните 12 месеца на нейна територия и който непрекъснато е пребивавал там повече от три години.

б) работникът който, пребивавайки непрекъснато на територията на въпросната държава в продължение на повече от две години, е престанал да заема платена длъжност вследствие на настъпване на трайна неработоспособност. Ако тази неработоспособност е в резултат на трудова злополука или професионална болест, даващи право на пенсия, изцяло или частично поета от държавна институция, не се изискват никакви условия за продължителност на пребиваването.

в) работникът, който след три години непрекъсната работа и пребиваване на територията на въпросната държава-членка, бъде зает на платена длъжност на територията на друга държава-членка, като същевременно запазва правото си на пребиваване на територията на първата държава-членка, където той се връща всяка вечер или поне веднъж в седмицата.

Периодите на заетост завършени на територията на другата държава-членка се считат, за целите на придобиването на правата, предвидени в букви а) и б) по-горе, като завършени на територията на държавата на пребиваване.

2. Изискванията за продължителност на пребиваването и на работа, предвидени в параграф 1 буква а) и условието за продължителност на пребиваването в параграф 1 буква б) не се прилагат, ако съпругът на работника е гражданин на въпросната държава-членка, или е загубил гражданството си вследствие на брак с въпросния работник.

Член 3

1. Членовете на семейството на работник, посочени в член 1 на настоящия регламент, които пребивават заедно с него на територията на държава-членка, имат право да останат там постоянно, ако работникът е придобил правото да остане на територията на въпросната държава, съгласно разпоредбите на член 2, дори и след смъртта му.

2. Ако работникът почине по време на професионалния му живот и преди да е придобил правото да остане на територията на въпросната държава, членовете на семейството му имат право да останат там постоянно, при условие че,

— до смъртта си работникът е пребивавал непрекъснато на територията на тази държава в продължение на поне 2 години,

— или ако смъртта му е причинена от трудова злополука или професионална болест,

— или ако преживелият съпруг е гражданин на държавата по пребиваване или е загубил гражданството си на тази страна след сключване на брак с въпросния работник.

Член 4

1. Продължителността на пребиваването, предвидено в член 2, параграф 1 и член 3, параграф 2, може да се докаже чрез всякакъв документ, използван в страната на пребиваване. То не се нарушава от временните отсъствия, които не надвишават три месеца в рамките на една година, нито от по-дълги отсъствия, дължащи се на отбиване на военна служба.

2. Периодите на принудителна безработица, надлежно установени от съответните компетентни бюра по труда, или отсъствията поради болест или злополука се считат за периоди на заетост по смисъла на член 2, параграф 1.

Член 5

1. За упражняването на правото на оставане, бенефициерът разполага със срок от две години от момента на възникване на правото в приложение на член 2, параграф 1, букви а) и б) и на член 3.

3. През този период той може да напуска територията на държавата-членка, без това да накърнява правото му.

2. Не се предвиждат никакви формалности за сметка на бенефициера относно упражняването на правото на оставане.

Член 6

1. Бенефициерите по настоящия регламент имат право на документ за пребиваване, който:

- а) се издава и подновява безплатно или срещу заплащането на сума, която не надвишава тарифите и таксите, които се изискват от местните граждани за издаването на карти за самоличност;
- б) трябва да е валиден за цялата територия на държава-членка, която го издава;
- в) трябва да е валиден за поне 5 години и да бъде автоматично подновяван.

2. Прекъсванията на пребиваване, които не надвишават 6 месеца, не накърняват валидността на документа за пребиваване.

Член 7

Правото на равно третиране, признато с Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета, се запазва по отношение на бенефициерите на настоящия регламент.

Член 8

1. Настоящият регламент не трябва да накърнява законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавата-членка, които ще се оказат по-изгодни по отношение на гражданите на другите държави-членки.

2. Всяка държава-членка трябва да насърчава повторното приемане на своя територия на работниците, които са я напуснали, след като постоянно са пребивавали там в продължение на дълго време и са работили там и, които искат да се върнат в тази държава след като са достигнали възраст за пенсиониране или в случай на трайна неработоспособност.

Член 9

1. Комисията може, като отчете демографското развитие във Великото херцогство Люксембург, и по искане на самата държава, да

изготви различни условия от тези, предвидени в настоящия регламент, за упражняването на правото на оставане на люксембургска територия.

2. След като бъде сезирана с молба, съдържаща всички необходими детайли, Комисията взема мотивирано решение до два месеца.

Тя информира Великото херцогство Люксембург за това решение, както и всички останали държави-членки.

Настоящият регламент е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави-членки.

Съставено в Брюксел на 29 юни 1970 година.

За Комисията

Председател

Jean REY
